

[P. Andersen.]

Indkaldelser og Meddelelser, som ifølge Lovgivningen eller i Henhold til denne skal offentliggøres, vil være at indrykke i Statstidende. Denne Bestemmelse er nærmest en Gentagelse af Bestemmelsen af 1912, der herved føres ind i Loven om Statstidende, hvor den af praktiske Hensyn hører hjemme.

2det Stykke kræver Indrykning af alle Indkaldelser og Meddelelser til Offentligheden eller Kredse af Personer, som foretages i Henhold til Statutter eller Love for Institutioner eller Selskaber, hvilke der ved Lov er indrømmet særlige Begunstigelser, eller om hvis Forhold der ved Lovgivningen er fastsat almindelige Bestemmelser.

Der er her Tale om en ganske betydelig Udvidelse, selv om man ser bort fra Kundgørelser fra Legater og offentlige Stiftelser, hvilke allerede fra 1912 er undergivet Ministrenes Myndighed. I sin Forelæggelsestale nævner Ministeren saaledes Kreditforeninger og Banker; og vel maa det erkendes, at det vil være en utvivlssom Fordel for Befolkningen at have let Adgang til at gøre sig bekendt med saadanne Meddelelser fra disse Institutioner, der har Interesse ud over Landet, men det maa ogsaa eksempelvis anføres, at Kundgørelser om Træffetider, Generalforsamlinger, Ændringer i Rentesaetser, Efterlysning af bortkomne Indskudsbøger m. v. ikke bør være pligtige til Optagelse i Statstidende, da disse kun har Interesse for en begrænset Del af Befolkningen.

Jeg ser nok, at Ministeren i Forelæggelsestalen har været opmærksom paa noget i denne Retning. Det fremgaar af Bemærkningen om, at det er Hensigten med Hensyn til den foreslaaede Udvidelse at aabne Adgang til Dispensationer for Meddelelser, der indskrænker sig til en lokalt begrænset Kreds af Personer, altsaa hvis de kun har Bud til et Landsogn eller en mindre Del af Landet.

Dispensationsbestemmelsen findes i Forslagets § 1, 3die Stykke. Men selv om Dispensationer i dette og i mangfoldige andre Tilfælde ikke kan undgaas, kan det jo ikke skjules, at Rigsdagen ikke er gunstigt stemt over for denne Form. Den Indskrænkning i Retten for Ministeren til at dispensere, som findes nærmere udtrykt i Bemærkningen: „et Landsogn eller en mindre Del af Landet“, kan ikke siges at være betryggende. Ministeren maa have en langt videre Adgang til Dispensationer, hvis man ikke — og dette anser jeg for det ønskeligste — under Udvalgsarbejdet kan finde

frem til mere Fasthed og Sikkerhed med Hensyn til den foreslaaede Lovs Virkemaade i det hele.

Jeg henstiller til Ministeren at overveje dette nærmere for at naa frem til en praktisk Ordning, saaledes at den Frygt for Misbrug fra Ministerens Side, som allerede har vist sig, kan neddæmpes. Et kristeligt Hovedstadsblad og et radikalt Provinsblad har givet stærke Udtryk for angstfyldte Følelser, og disse er gaaet videre ud i Landets radikale og moderate Presse. Der er dog, saa vidt jeg kan skønne, ikke noget at være bange for; men da Sindene nu engang er opskræmte, og da for øvrigt klare Udtryk er ønskelige, vil jeg udtale Haabet om at naa frem til faste Bestemmelser i videst muligt Omfang.

Ministerens nævnte ogsaa, at der maa gives Befolkningen let Adgang til at følge Statstidendes Indhold, og i Bemærkningerne oplyses, at Tidenden er fremlagt paa samtlige Dommer- og Politikontorer i Landet. Utvivlssomt har det større Betydning, at den ogsaa forefindes i Folkebibliotekerne, men praktisk vilde det være, om den blev opslaaet paa Steder, som passeres af mange Mennesker.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Elgaard: Som bemærket af det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, har dette Lovforslag til Hensigt at indføre en betydelig Udvidelse af Statstidendes Annonceomraade. Det hele samler sig i § 1. Gennem den Affattelse, som sidste Sætning i 2det Stykke, hvori det hedder „eller om hvis Forhold der ved Lovgivningen er fastsat almindelige Bestemmelser“, har faaet, synes jeg, der er skabt noget udflydende Grænser.

Det vil være rigtigt, naar man forhandler om Annoncering i Statstidende, saa at undersøge, hvordan Statstidendes Stilling er i dette Øjeblik. Som af det ærede Medlem Hr. P. Andersen bemærket har der flere Gange gennem Lovgivningen været foretaget Ændringer i Statstidendes Forhold. Men Statstidende har indtil nu bevaret Præget af at være en Tidende for retslige Kundgørelser og hvad der kommer her ind under. Dette, saavel som at Regeringens forskellige Kundgørelser og Meddelelser og andet af samme Karakter indrykkes i Statstidende, finder vel alle rimeligt.

Hvis man paa Finansloven undersøger Statstidendes økonomiske Stilling, kan man derigennem fastslaa, at Statstidende ikke